

DWALEN DOOR KLOOSTER- GANGEN

Ik ga

mijn kloostergangen
door het gebergte
van onbestemdheid
en onbestendigheid

Ik ga

tot U, God, onbevange
Gij zijt de rots
waarop ik sta
en al mijn dagen bouw

Lente

de zwart-geel gevlekte
salamander klautert uit
het ravijn naar het licht

de grote gele Anemoon heft
zich in aanbidding uit boven
het laatste laagje sneeuw

er flitsen vuurgoudhaantjes
door de kruinen van de sparren
kraaiend op hun gouden fluitjes

beneden klatert lentewater
naar de levensstromen waar het
paaieren aanvangt van de vissen

hoog op de helling van het
bergmassief klinkt het
kreunen van een jonge stier

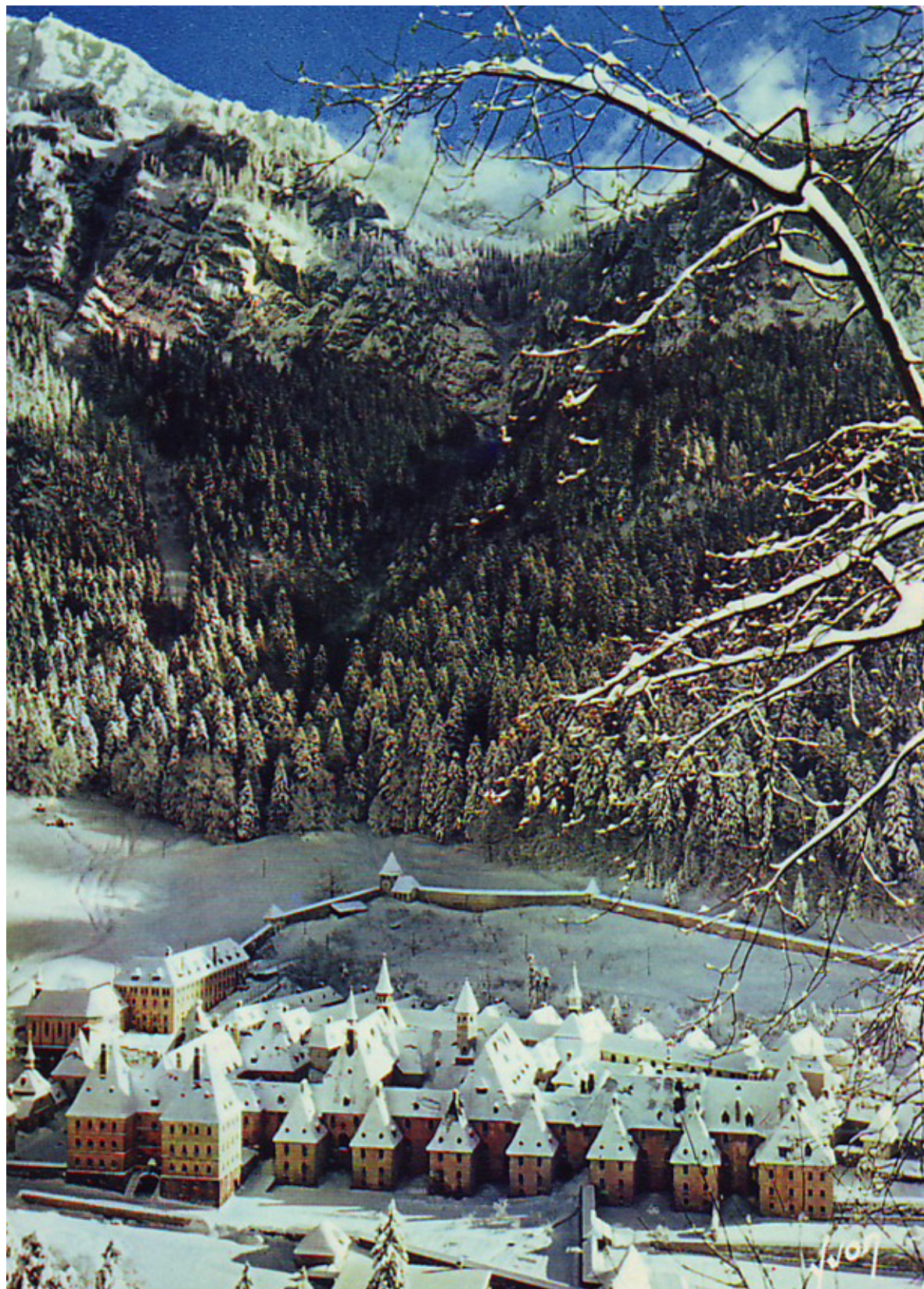
voor het eerst kijkt de zon
weer over de besneeuwde
toppen het claustrum in

met tintelende vingers
streelt zij de sneeuwgezichten
van de monniken in het veld

zij klauteren omhoog
als uit een winterslaap
en dansen in de bergen

een oude monnik doet nu
zijn middagdutje op een
warm plekje in de tuin

vrolijk stijgen de zangen
en drijven met de wolken mee
tot het allerlichtste zinnen

Lieve monnik

Blijf binnen de beschutting
van je cel want buiten
woeden godsdienstoorlogen.

Sta sterk in het licht
want de slagschaduwen van
het kwaad willen het doven.

Houd de droom levend
van het begin, toen God zei
dat alles zeer goed was.

Weet dat je voor de mensheid
uit engel van licht moet zijn
door donkere tijden heen.

Bid voor ons, zondaars,
nu en in het uur
van onze dood.

Monnik

Je moest de banden
met de mensen breken,
ver van haat en kwaad
je bergen in je kluis

om hoog te kunnen stijgen
boven het duister en
van het licht te leven
bij God in huis

om argeloos te geloven
in de droom van goedheid
die ooit uit zal komen
in een aards paradijs.

Blijf weg uit de wereld
van zonde en geweld :
zij zouden zijn het einde
van je geluksdromen

jij moet en mag het licht
voor ons uitdragen,
ongebroken, de toekomst in
van Gods eeuwig dromen

jij bent de drager
van tekenen van liefde
die de wereld uit zal tillen
over haar eigen afgrond heen.

Ingevroren leven

Steenkoud staan de rotsblokken
van de Dauphiné gestapeld rond het
claustrum van de Grande Chartreuse.

Het wijwater staat bevroren in het bekken,
de adem van de zangers van de nacht stijgt
als een lichte nevel op uit het koor.

De handen diep gestoken in de wijde mouwen,
weggedoken onder hun monnikskap
trotseren zij de koude dood.

In het afgelegen gebied van hun bestaan
waar in de zomer het leven als een oven gloeit,
hangt nu een ijspegel tussen sneeuwballen

die pas dooien bij het houtskoolvuur
in de eigen kluis. En dan gaat pas het
smeltwater weer stromen van de bergen.

Dit zijn de uren van beproeving waar
volharding wordt geleerd in de snijdende kou,
om straks de hitte van de zomer te doorstaan -

om recht te blijven staan als het leven
dor is als vallend blad - de wanden van
de bergen hen teruggedrijven in hun kluis.

Het naakte geloof

Het naakte geloof is niet aangekleed:
het kan zich nergens achter verschuilen
en het is onbeschermd van buitenaf.

Het is geloven zonder te zien,
weten zonder te begrijpen,
liefhebben zonder te voelen.

Dit is het leven van de monnik
in zijn kluis, van de moniale
in haar cel van twee bij drie.

Wie weet van haar bestaan als zij
met Hanna drieëntachtig jaar oud is
en alleen maar in de tempel?

Zij weet alleen : als ik met Mirjam
voor de verbondsark neer blijf knielen
en dagelijks mijn kleine stem verhef,

als ik voor het volk uit blijf dansen,
houd ik de uittocht gaande en
zullen wij het beloofde land ingaan.

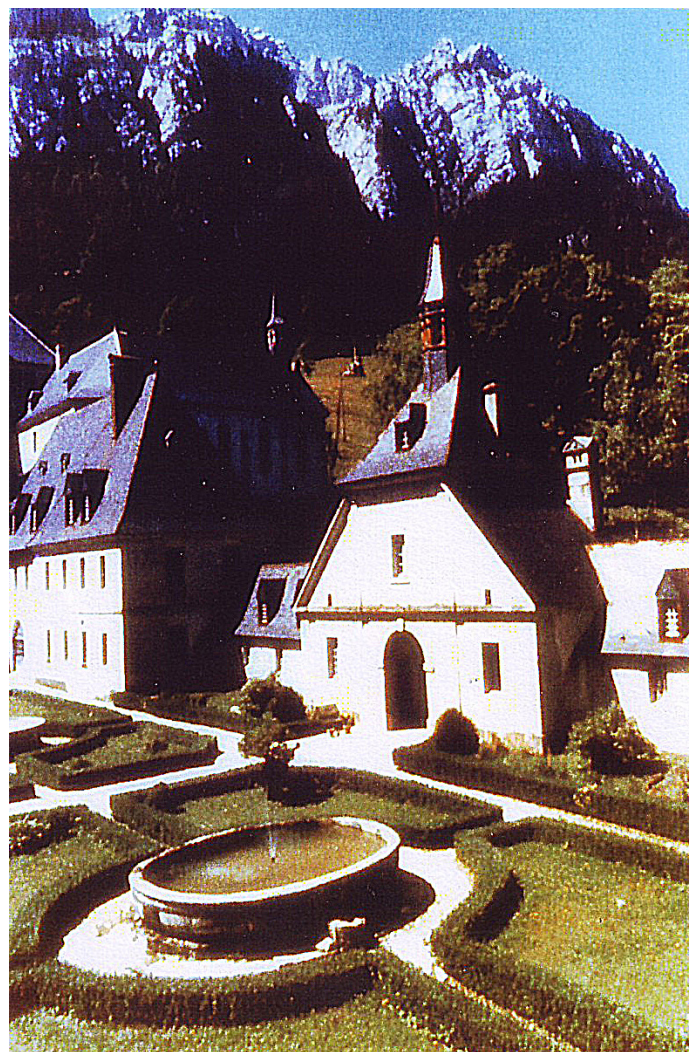
En wie ging met hem de woestijnweg
die hij zelf moest banen door stormen
en striemende pijnen heen?

Hij weet alleen : ik moet blijven
klimmen tot voorbij de boomgrens -
op de top van de berg woont Jahweh.

Ik moet mijn armen geheven houden -
dan zal de slag tussen goed en kwaad
niet door het goede verloren worden.

Soms zijn er dan heilige handen
die hen ondersteunen en mogen zij
de glans van de toekomst zien.

Soms klinkt er dan in het meest
weerloze moment als alles vervuld is
van naamloze leegte de stem van God.

Het aan- geklede geloof

Het aangeklede geloof is niet naakt:
het kan zich verschuilen achter de beschutting
van grote daden en verantwoordelijkheden.

Het is geloven omdat je ziet,
weten omdat je begrijpt,
liefhebben omdat je voelt.

Dit was het leven van Bruno van Keulen,
dit is het leven van Abten en Prelaten
en al hun hooggeplaatste zonen.

Hij wist niet wat het was
je naamloos, waardeloos, doelloos
te voelen als de laatste man.

Hij wás iemand, hij bracht veel
tot stand, iedereen kende hem :
Bruno stichter van de Kartuizers.

En Hildegard van Bingen, die preekte
aan de kloosterpoort, bekend om haar
liederen en geneeskrachtige kruiden -

wist zij hoe klein en onbeduidend
de stille zusters waren die verscholen
achter hun habijt de gangen boenden?

Weet Vader Abt, weet Moeder Abdis
wat het is om oud en moeizaam je
laatste weg te gaan zonder staf of gids?

Maar Bruno bleef geen ordestichter
en Hildegard vond haar eigen einder -
ook zij gingen de leegte binnen.

Alwie gewend is aan het aangekleed geloof,
zal ontdaan van hoog- en meerwaardigheid
uiteindelijk het naakte geloof binnengaan

dat stiller en leger zal zijn
omdat het eerst zo aangekleed was.
Dan kan God alleen aan het woord komen.

Leegte

Leegte van geloof is een intellectuele aangelegenheid. Deze ontstaat door je te willen baseren op inzicht, doorzicht en het vanzelfsprekende gevolg is dan : niet weten en niet zien. Het verstand veroorzaakt zelf de leegte die het overwinnen wil.

Het is gevaarlijk om deze waarheid heen te draaien door te stellen: God verwijderd zich om ons op de proef te stellen en te louteren. Zijn wij het niet zelf die geloofs-leegte veroorzaken? En deze is niet op te heffen door nog meer en nog dieper na te denken.

Zal de oplossing niet eerder zijn je denken proberen los te laten maar daar onmiddellijk mee verbonden: je gevoel proberen wijd open te zetten? Leegte kan alleen worden opgeheven door wat deze kan vullen : dat zijn je geestelijke en zintuigelijke vermogens, de liefde van je hart.

Dan kom je uit bij de rijkdom van je ziel, de geestelijke genieting, bij hartstocht en lust, het genot, bij schoonheids-ervaring en vreugde van het beminnen en het liefde-doen. Daarin en daardoor vult zich wat leegte was en stroom je vol leven - zo wordt leegte vol van God.

Gevoel

Leven op gevoel
leidt tot leven
zonder draad.

Leven met gevoel
is een rode
levensdraad.

Geloven op gevoel
leidt tot verlies
van geloof.

Geloof zonder een
basis van trouw
en continuïteit

zonder de praxis
van de daad
verzandt en verwaait.

Uitsluitend drijven
op gevoel zonder het
licht van de rede

zonder zelfdiscipline
strijd en ommekeer
en bijsturing

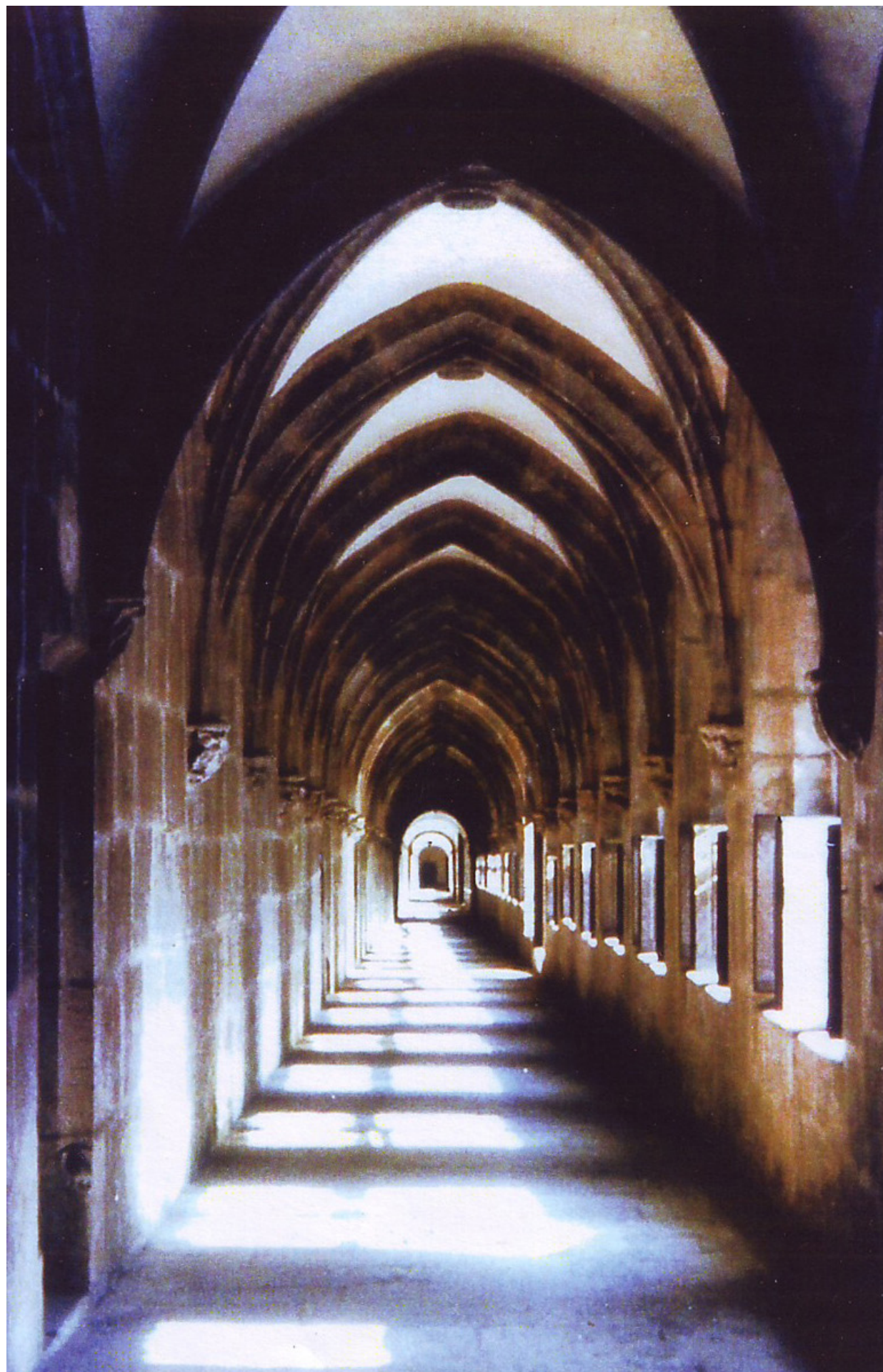
verliest de band
met de werkelijkheid
van het eigen bestaan

in dagelijks werk
maatschappelijk leven
in relatie en geloof.

Affectief gebed

Het is als
liefdesbeweging
lichtverlangen.

Het is als affectie
en emotie het
hart van het leven.

Vorm- geving

Wil de werkelijkheid
van leven en samenleven
'natuurlijk' zijn, dan zal
de vorm moeten aansluiten
op de inhoud : de geest.

Dit geldt voor een gemeenschap
als geheel, maar ook voor
afzonderlijke leden daarvan.
De vorm moet passen bij het
gezamenlijke en individuele leven.

Waar sprake is van eerbiediging
van de gezamenlijkheid zowel als
de afzonderlijkheid, is er vanzelf
ruimte voor eigenheid en verschil.
Dat is wederzijdse bevrijding.

Ook buiten iedere gemeenschapsvorm
of leefvorm zal de eigen vormgeving
van leven moeten aansluiten op de
persoonlijke groei waardoor het
zieleleven zich vrij kan ontplooiën.

Dit zal gedurende elk mensenleven
leiden tot veranderen en variëren
om de balans in stand te houden
en zelfs tot steeds groter evenwicht
te leiden en persoonlijk welzijn.

Als monnik breidt de 'siesta' zich
geleidelijk uit bij het ouderworden,
het zachte zitten wint het van het
harde knielen, lezing wordt meer
overweging en lekker eten mag ook wel

Belichaming en bezieling

Bij iedere onderscheiding
van vorm en inhoud
blijft het belangrijk te weten,
dat zij niet te scheiden zijn.
Zij verhouden zich tot elkaar
als lichaam en ziel,
als uiterlijk en innerlijk.

Door verandering van levenswijze
verandert het leven zelf.
Een kloosterorde die verandert
van vorm, verandert van inhoud.
Dat is echter niet per se achteruitgang.
Door een veranderde leefvorm
kan de inhoud vernieuwd zijn.

Om de inhoud van een monastiek leven
te bewaren, kan de vorm - dat is
de hele dragende werkelijkheid -
niet zomaar gewijzigd worden.
Vorm is : stilte, soberheid, armoede;
vorm wordt aan het leven gegeven
door gezamenlijke maaltijd en koorbed.

Maar ook kan bijv. een grotere openheid
naar buiten, verwijding van doelstelling,
een grotere pastorale gerichtheid
zoveel verandering teweegbrengen
als uiterlijk gebeuren - als vorm -
dat het innerlijk leven verliest
aan volheid en totaliteit.

Binnenkant en buitenkant

Ziel en lichaam
zijn één.

De inhoud -
doel en zin van
het Kartuizerleven

&

de vorm -
orde en levenswijze van
het Kartuizerleven

zijn één
als ziel en lichaam.

Het Kartuizerleven kan
slechts voortbestaan
als deze eenheid
behouden blijft.

Door deze inhoud
kan er deze vorm zijn -
door deze vorm
kan er deze inhoud zijn.

Alleen wanneer deze beiden
in samenhang met elkaar
evolueren tot een nieuwe
inhoud en vorm,

kan een nieuw verstaan van
het 'voor God alleen' zijn
in een nieuwe verschijningsvorm
dezelfde waarde behouden :

even totaal en onvoorwaardelijk
in de liefde, maar misschien
met een blijere ziel en
een menselijker gezicht.